

EL NAIXEMENT DEL TIÓ BUFÓ

Era una nit molt freda d'hivern, després del viatge i de treballar al bosc durant tot el dia, tenia molta son. Quan vaig ser al llit em van venir al cap les festes tan especials que s'acostaven: el Nadal! Són les festes que més m'agraden, amb els dolços torrons, els dinars i els sopars amb tota la família, tota la casa guarnida i les cançons a la vora del foc.

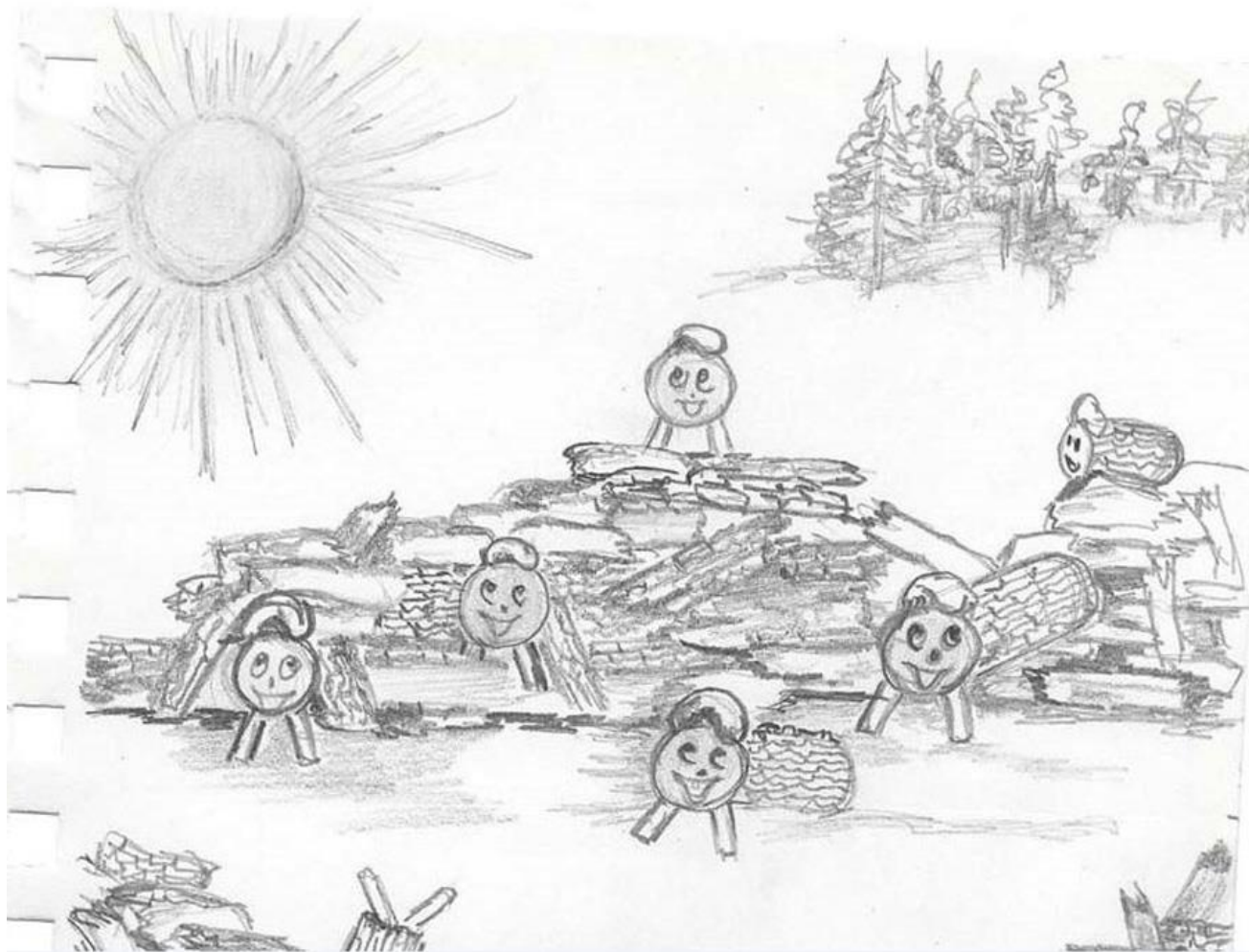

Amb tot això que em rondava pel cap, em vaig adormir i, de sobte, em vaig trobar de nou davant les muntanyes de suro d'aquell bosc del nord de Catalunya.

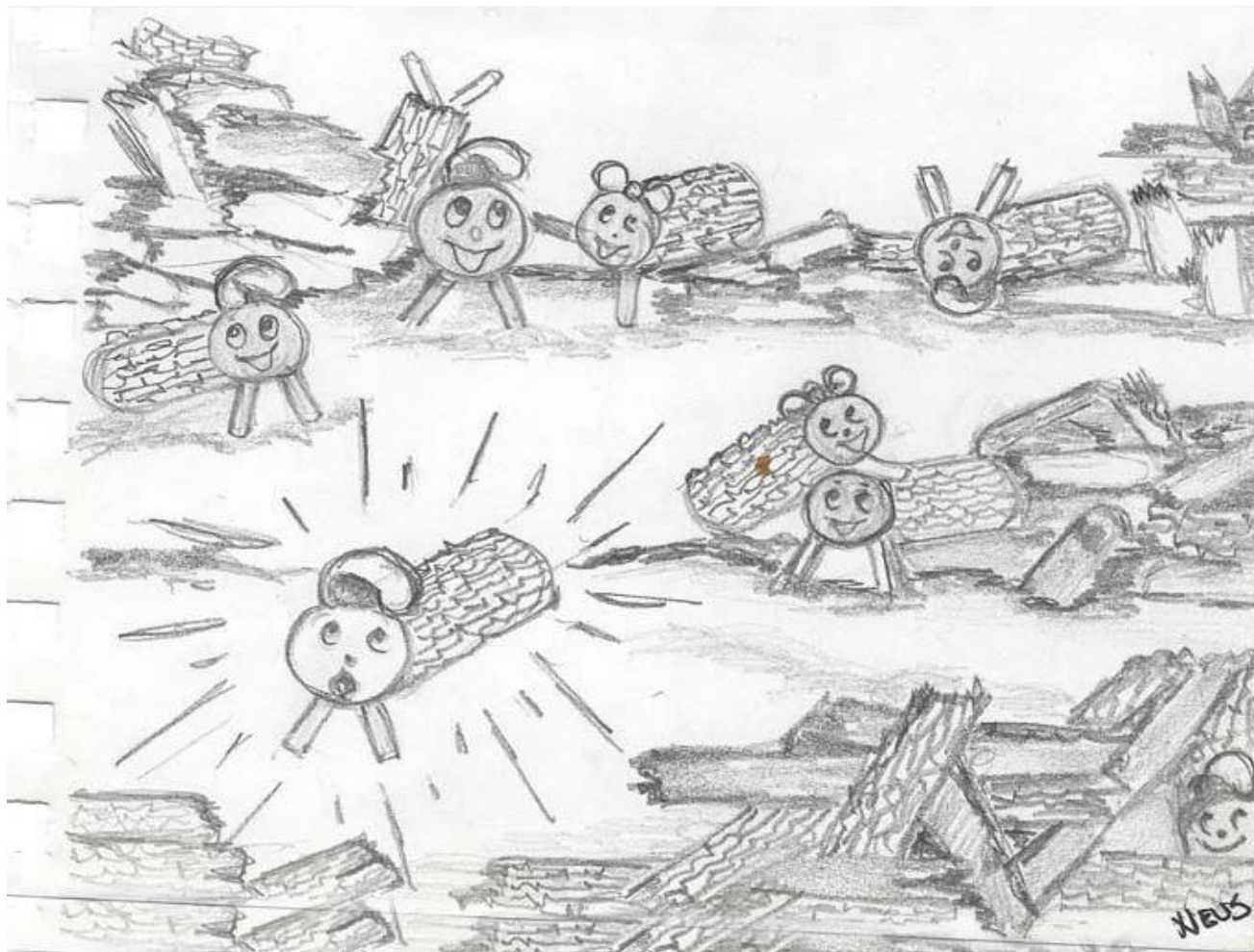
De seguida em vaig adonar que de dins dels suros van començar a sortir, com per art de màgia, molts tions diferents i de totes les mides, tant nenes com nens: uns obrien els ulls, d'altres s'estiraven i badallaven amb mandra.

No m'ho podia creure! N'hi havia un que em feia l'ullet, que trapella! Ha, ha, ha. Un altre que portava barretina i arrossegava una manta, només sortir, ja tenia gana. Que golafre! Vaig veure també una tiona amb uns colors de cara molt bonics que duia un gran llaç vermell al cap i caminava molt a poc a poc, com si tingués por de sortir i que la veiessin. Molt diferent de la tiona del seu costat que feia l'ullet a tothom sense cap mena de vergonya.

Més tard, els tions i les tiones es van anar ajuntant en grups com si, entre ells, formessin diverses famílies. Llavors, vaig veure un tió peculiar, diferent a tots els altres. Aquest tió tenia la cara completament blanca, mentre que els seus companys la tenien més fosca. I, fins i tot, ell mateix s'havia adonat d'aquesta diferència, ja que feia cara de sorpresa.

- En aquell moment, una de les tiones més grans, s'hi va acostar i després d'acaronar-lo, li va dir:
- Vine bonic, jo sóc la teva mare i tots aquells tions que veus allà són els teus germans grans. Acompanya'm que et volen conèixer.

Quan van ser amb els germans, aquests van començar a fer-li petons i abraçades per donar-li la benvinguda.

- Hola! Jo sóc la Tiona Vergonyosa -li va dir el primer dels tions que s'hi van acostar- i sóc la teva germana gran.

A continuació, se n'hi va acostar un altre i li va dir:

- Jo sóc el Tió Golafre i sóc un any més petit que la Tiona Vergonyosa.

Lavors, el tercer, tot fent l'ullet, li va dir:

- Doncs, jo sóc el més petit dels tres, vaig néixer l'any passat i em diuen el Tió Trapella.

Un cop fetes les presentacions, la mare va dir que ara calia trobar un nom per al nounat.

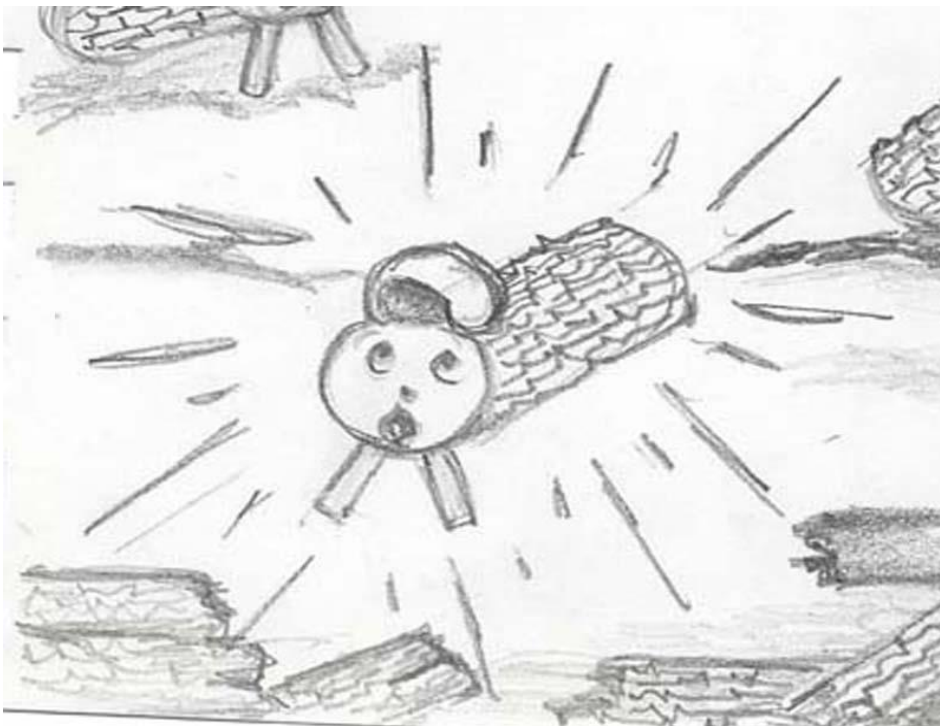
Tots hi van estar d'acord i van començar a dir noms.

Jo crec que li hauríem de dir el Tió Blanquet -va dir el Tió Golafre- perquè, a diferència de nosaltres, ell té la cara completament blanca i així podríem distingir-lo millor.

No, minyó -va respondre la mare -encara que el color de la seva cara sigui diferent al nostre, tots som iguals. Què us sembla a vosaltres?

- *Tens raó, mare! -van dir els germans*
- *Aleshores, li podem dir el Tió Petit -va dir el Tió Trapella- perquè ell és el més petit de tots nosaltres.*
- *No germanet -va respondre la Tiona Vergonyosa-, perquè ell és el més petit ara, però, l'any que ve, segur que tindrem un altre germà i, llavors, haurem de canviar-li el nom.*

Aleshores, van seguir rumiant mentre el miraven, llavors es van adonar de com n'era de bonic el seu germanet i, al cap d'una estona, tots a la vegada van dir:

S'ha de dir Tió Bufó!!!

La mare emocionada se'l va mirar amb tendresa i va dir:

- *És el millor nom per a ell. Et diràs Tió Bufó...*
- *Sí, sí sí!!! -Van cridar a cor, contentíssims, tots els germanets: -Tió Bufó!!! Tió Bufó!!!*

Tot seguit, la mare va demanar als tions que expliquessin al seu germà què volia dir ser un cagatió i quines havien sigut les seves aventures dels darrers anys.

- *Jo, l'any passat, vaig anar a casa d'una nena que es deia Carme -va dir el Tió Trapella-. Vivia en una casa de muntanya. Durant el viatge vaig passar molt de fred perquè nevava, però quan vam arribar a la casa, em van posar al costat de la llar de foc i em van tapar amb una manta. Llavors, vaig poder escalfar-me. La Carme i els seus pares em donaven de menjar cada dia i abans d'anar a dormir, em feien un petó i em deien bona nit. Que feliç que em sentia amb tot aquell amor!*

- Doncs jo, -va continuar la Tiona Vergonyosa- vaig anar a casa d'uns bessons que es deien Pol i Roger. Vivien en un pis d'una gran ciutat. El dia que em van adoptar, els nens es barallaven per estar amb mi. Llavors, els seus pares els van dir que una estona em tindria un i una estona l'altre. La veritat és que també em van estimar molt.

- I tu, Golafre -va dir el Tió Bufó-, com ho vas passar l'any passat?
- Jo ho vaig passar molt bé, també -va respondre el germà gran
Era a casa d'una nena que es deia Neus.

Ella i els seus germans em van donar moltes coses per menjar i és per això que ara estic una mica grassonet! He, he, he.

El moment més divertit va ser la Nit de Nadal perquè, llavors, es va reunir tota la família al voltant meu i, tot cantant, van començar a donar-me copets de bastó perquè cagués els regals dels nens.

- *Jo m'ho vaig passar molt bé també aquella nit -va dir la Tiona Vergonyosa*
- *I jo també -va respondre el Tió Trapella*
- *I quina cançó és aquesta que dieu? -va demanar el Tió Bufó.*

Lavors, tots plegats van començar a cantar:

*Cagatió,
Avellanes i torró*

*No caguis arengades
Que són massa salades
Caga torróns
Que són més bons*

*Cagatió
Avellanes i torró*

*Si no vols cagar
Et donaré un cop de bastó!*

Un cop acabada la cançó, tots es van posar a riure.

Lavors, la mare tiona es va acostar al Tió Bufó i li va dir que aviat vindria una família a buscar-lo i se l'emportaria a passar el Nadal amb ells. Aleshores, ell li va dir:

- *Qui és aquesta família?*

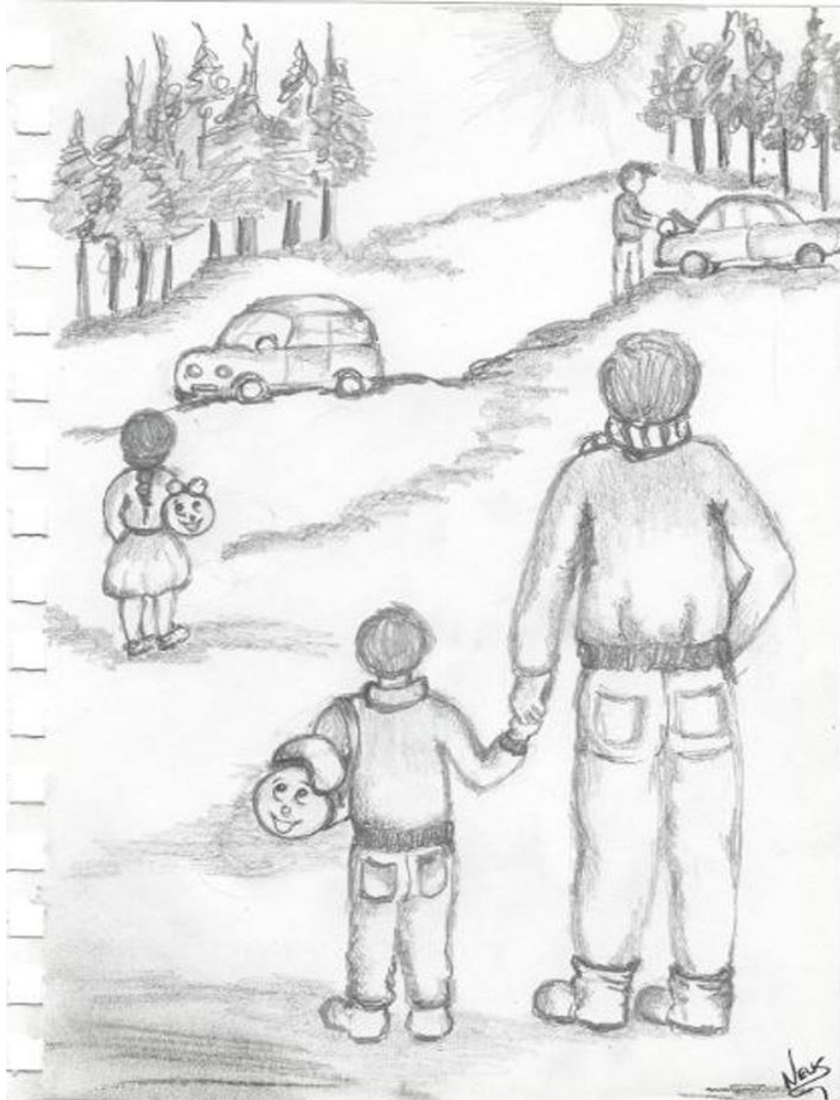
I la mare va respondre.

- *No se sap, són ells els que t'escullen, però de ben segur que t'estimaran molt!*

Tot d'una, va sortir gent de tot arreu. Eren pares i mares amb els seus fills que saltaven i cridaven per la il·lusió que tenien de poder adoptar un tió per les festes de Nadal.

En aquell moment, un nen es va apropar al Tió Bufó, li va fer una abraçada i li va dir:

- Vols venir amb mi?

Llavors, el va agafar i, perquè no passés fred, el va embolicar amb una motxilla manta de sac i, amb molt d'amor, el va ficar dins del cotxe que el portaria a la seva nova llar....

*Autora: Carmen Soto Bertrán
I Raúl López Sánchez
Il·lustració: Neus Bañuls Pattarelli*

*I la Rosa María Sánchez Lledó
Del Racó dels Àngels*